

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w K. M. F.
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
na posiedzeniu w dniu 25 kwietnia 2024 r.
wniosku SSN Jerzego Grubby
o wyłączenie od udziału w sprawie o sygn. akt I ZB 17/22
na podstawie art. 41a k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

SSN Jerzy Grubba został wyznaczony do składu Sądu Najwyższego rozpoznającego wniosek o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marka Dobrowolskiego (sygn. akt I ZB 17/22).

We wniosku z dnia 8 listopada 2022 r. SSN Jerzy Grubba zażądał wyłączenia od udziału w rozpoznaniu wymienionej sprawy innych członków składu orzekającego w osobach SSN Jarosława Sobutki i SSN Elżbiety Karskiej. Postanowieniem z dnia 24 lutego 2023 r. (sygn. akt I ZO 31/22) Sąd Najwyższy pozostawił wskazany wniosek bez rozpoznania.

W piśmie z dnia 27 lutego 2023 r. SSN Jerzy Grubba podjął polemikę ze wskazanym rozstrzygnięciem, stwierdzając, że powołane postanowienie zostało wydane w składzie tworzone przez SSN Pawła Wojciechowskiego, którego

dotyczą te same okoliczności, jakie zostały podniesione jako przyczyny nakazujące wyłączenie ze składu orzekającego SSN Jarosława Sobutki i SSN Elżbiety Karskiej. Wskazał, że w sprawie o sygn. I ZB 17/22 zachodzą już nie tylko wątpliwości co do prawidłowości obsadzenia składu sędziowskiego mogące stanowić przesłankę z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale wprost naruszony został przez wydającego postanowienie z dnia 24 lutego 2023 r. przepis art. 41 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wyłączenie nie może zostać merytorycznie rozpoznany.

Zgodnie z treścią art. 41a k.p.k. wniosek o wyłączenie sędziego oparty na tych samych podstawach co wniosek wcześniej rozpoznany pozostawia się bez rozpoznania.

Wprawdzie wskazanym wyżej postanowieniem z dnia 24 lutego 2023 r. nie doszło do merytorycznego rozpoznania wniosku SSN Jerzego Grubby, jednak została wydana co do tego wniosku decyzja procesowa, której skutek jest tożsamy z decyzją nieuwzględniającą wniosku. Jeżeli zatem już raz wniosek o wyłączenie sędziego został pozostawiony bez rozpoznania z powodu braku formalnoprawnych podstaw do jego rozpoznania, to tym bardziej ponownie złożony wniosek oparty na tych samych podstawach, które zostały ocenione jako niedopuszczalne, nie może być rozstrzygnięty merytorycznie. Za takim stanowiskiem przemawiają tożsame racje, jak za rozwiązaniem ustawowym wprost przewidzianym w art. 41a k.p.k.

W niniejszej sprawie, a więc w kolejno złożonym wniosku, nie została powołana żadna nowa okoliczność, jaka miałyby skutkować wyłączeniem od rozpoznania sprawy wskazanych wyżej sędziów SN w osobach Jarosława Sobutki i Elżbiety Karskiej. Postępowanie w przedmiocie wyłączenia sędziego nie jest natomiast postępowaniem służącym weryfikacji postępowania w tym samym przedmiocie, które zostało już zakończone. Przeciwdziałaniu takiemu wykorzystaniu instytucji z art. 41 § 1 k.p.k. ma służyć właśnie art. 41a k.p.k.

Poza tym należy stwierdzić, że instytucja wyłączenia sędziego przewidziana w art. 41 § 1 k.p.k. służy zagwarantowaniu rozstrzygnięcia sprawy przez sąd, co do którego nie ma wątpliwości co do bezstronności, a więc co do którego, *a contrario*,

nie ma podstaw co do wyrażania przekonania o możliwej stronniczości w rozstrzygnięciu sprawy. Zupełnie inną rzeczą są natomiast kwestie związane z przekonaniem i poglądami prawnymi sędziego wyznaczonego do jej rozpoznania. Poglądy te mogą znaleźć procesowy wyraz jedynie w trakcie narady i głosowania nad jej rozstrzygnięciem, ewentualnie w złożeniu zdania odrębnego od orzeczenia kończącego postępowanie, do którego to postępowania został wyznaczony określony skład sędziowski.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[M. T.]

[ms]